

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Seuero episcopo Rauennatensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

porandam obtulit lapidem edito crucis signo in salem conuertit, & indigenti hilariter dedit.

Erat vir quidam incredibili ingluuie, & ingenti corporis robore. Orauit pro illo S. Brigida, & viribus quidem corporis nihil detractum est, sed ad communem hominum ceterorum edendi bibendique mensuram redactus est. Reus quidam ducebatur ad supplicium. Eius miserta sancta virgo, rogauit Dominum, & diuinitus accepit argentum, quod cum regi obtulisset, misero illi vitam impetrauit. Daria virgo oculis capta, sancta Brigida dixit; Benedictionem impertire oculis meis, vt pro voto liceat mihi cernere mundum hunc visibilem. Fecit Brigida, vt erat rogata, & illa statim vidit. Verum præ mentis interiori luce, mundi huius lumen fastidians, rursus oraui S. Brigidam, vt iuberet pristinam in eius oculis recidere cæcitatem, ita dicens; Tanto quique maiori Dei præsentia perfruitur, quanto huic mundo absentior est. Orauit denuo sancta Brigida, & mox illa videre desijt. Mulier nobilis è Scotia, filiam habuit à natiuitate mutam. Eam cum esset annorum duodecim, duxit ad S. Brigidam, quæ appræhensa puellæ manu, ait; Vis Christi amore corporis seruare integritatem & virgo permanere? Nesciebat verò puellam esse mutam. Vt autem mater eius dixit, eam respondere non posse, ait Brigida; Ego verò manum eius non prius dimittam, quàm illa mihi responsum reddat. Mox puella ita locuta est; Faciam, quicquid iusseris. Permanfit igitur virgo, & præterea vsque ad supremum vitæ diem nulla fuit illa eloquentior. Fluuium quendam sancta Brigida suis precibus aliò auertit, qui etiam vsque in præsens tenet cursum illum. Aues & anates sæpè ad se accersitas, manu palpare solebat, & inde rursus dimittere.

Ingluuiem hominis sanat.

Cæca illu- minata, rursus vt redeat cæcitas, optat.

Muta loquitur.

Nouem viri inter se nefanda coniuratione conspirarant in hominis cuiusdam necem, quem Calendis Iulij perimere constituerant. Multum apud illos egit sancta virgo, vt ab immani scelere illos reuocaret. Sed cum verbis nihil efficeret, ad precandum pro illorum obsecratione Dominum se contulit. Vident igitur illi speciem hominis, quem insestabantur, & existimantes illum esse, gladijs & hastis confodiunt, reque peracta tanquam post triumphum cum cruentis armis, redeunt ad Brigidam, à qua cum se non hominem, sed phantasma iugulasse didicissent, ad sanitatem & meliorem mentem se receperunt. Nimij operis fuerit, singulatim referre res gestas omnes huius admirandæ virginis. Tandem post multos pro Christo susceptos & exantlatos labores puellam alunnam suam ad se acciuit, cuique sui obitus indicauit diem, quo adueniente, felicem Christo spiritum reddidit anno salutis 518. vt habet Sigebertus, vel 522. vt apud Marianum Scotum legitur, qui eam scribit in Hybernia diem suum obiisse.

Felix obiit S. Brigida.

VITA S. SEVERI RAVENNATIS EPISCOPI,

EX VETVSTO QVODAM MANVSCRIPTO CODI-

ce, mutato stylo descripta per F. Laur. Surium? idq; strictius atq; comprehensius; plerunquè etiam paraphrasticòs.

SEVERVS insigni Italiae oppido Rauenna ortus est, ^{1. FEBRUAR.} ^{Patria S. Seueri.} testq; de illo dici, quod de beatissimo Pontifice Gregorio; Vnde genus duxit, summum conscendit honorem. Moribus valde inculpatis vixit, plenus columbina simplicitate; & quidem cum S. Tobia pauperem gessit vitam, sed erat ^{Tob. 4.} diues in Christo, illius diuino timori semper inhaerens. Vxorrem duxit, & cum ea castum coluit matrimonium, victum quotidianum suo sibi labore parans. Textorem enim fuisse, veraci relatione constat. Accidit interea, vt Rauennae episcopus ex hac vita migraret, & ecclesia illa pastore orbaretur. Conueniunt igitur frequentes episcopi & ex propinquis & remotis locis, vt tantæ ciuitati pontificem solito more præficerent atque consecrarent. Illis verò congregatis, Seuerus domi laborans, vxori suæ dicit; Vadam neoyus, & videbo quis sit futurus antistes noster. Cui vxor; Sede hic, inquit, & tuum negocium age. Nam si velis vacare ocio, non erit id in rem nostram. Siue verò tu illic ad-

Ducit vxorem, & est textor.

sis, siue domi resideas, te pontificem non creabunt. Ille porrò, Liceat mihi, ait, cum bona pace tua illuc ire. Respondit coniunx; Fac vt lubet; nam sine dubio simulatque eò fueris ingressus; episcopus ordinaberis. Dixit hoc illa falsè & irridiculè; sed vir Dei illicò abijt, & veniens in ecclesiam, vbi erat populus cum sacerdotibus congregatus, quòd esset vili & deformi opertus habitu, post templi ostium latitabar. Precibus verò pro more absolutis; ecce columba niue candidior è caelo descendens; eius capiti insidet. Id ille conspicatus, columbam à se abigit; at illa per aëra circunvolitans, tertio redijt super caput eius; tanquam in columba diceret Spiritus sanctus; Ad quem respiciam, nisi ad pauperculum & contritum spiritu; & trementem sermones meos; Ea autem res stuporem attulit omnibus, qui ibi tum aderant è clero & populo; & in commune laudes gratè egèrunt Deo; bonorum omnium largitori.

Columba
eius latitan
tis capiti
insidet.
E sai, 66.

Ordinatur
Episcopus.

Matth. 19.
I. Cor. 1.

Mox igitur productus est è suo latibulo vir sanctus, & vel inuitus raptus ad sedem pontificiam; ynctusque oleo exultationis & vnguento sacri chris matis; vt fieri solet ad eam dignitatem vocatis. Poterat tum dici illud ex euangelio - Apud homines hoc impossibile est; apud Deum autem omnia possibilis; & illud ex Apostolo; Ignobilia mundi & contemptibilia elegit Deus; & ea quæ non sunt; vt ea, quæ sunt, destrueret. Vbi verò illud tantum munus beatus Seuerus accepit, in illo exequendo se planè irreprehensibilem exhibuit; locumque prorsus in eo non habuit, quod vulgò iactari solet, Honores mutant mores. Quotidiana enim virtutum illi accedebant incrementa; & Spiritus sanctus, quo auctore id erat officij adeptus; apostolicis eum operibus fecit conspiciendum.

Patitur ec
stasim.

Geminianus
Episcopus
Mutinens.

Quodam die cum sacra Missarum solennia eo more, quo solent pontifices, celebraret, ea hora, qua lectio ex Apostoli epistolis erat recitanda, extra sese vir sanctus raptus; & altari assistens; somno suauiter correptus videbatur. Sed cum iam longior mora intercederet, ministri altaris eum existimantes de improviso obdormiuisse, celeriter accurrunt; sacrasque concutientes vestes, eum excitant. Quid habes, inquiunt, pater? Tam multus te populus expectat; & tu sopore deprimeris? Ille subito ad se reuersus; veluti sub stomachans non nihil, ait ad eos: Quid facitis, fratres? cur me interturbare voluistis? Ego etsi vobiscum hic corpore fui; at spiritu alibi versabar. Tum verò illi multa instantia ab eo percontati sunt; vbinam interea fuisset. Quibus ille respondit; Ignoscat vobis Deus, filioli; quòd me ad eò attonitum reddidistis. Ego eram in sancta Mutinensi ecclesia, & animam coepiscopi mei Geminiani Domino commendabam; mansi; illic, donèc humatum esset corpus illius. His auditis; Raennates clam mittunt celeres nuncios ad Mutinenses, quo in statu sint res Geminiani, exploraturos. Qui vbi Mutinam venèrunt, ante omnia percontantur de salute episcopi; discuntque; è ciuibus, ante aliquot dies illo se egregio pastore & Pontifice suo esse destitutos; addebant verò ciues; Certè Dominus Seuerus archiepiscopus vester, immò & noster, illo decedente, præsens hic adfuit, eiusque animam Deo ritu pontificio commendauit; nec abcessit; donèc eius corpus esset sepultura datum. Deindè verò ab oculis nostris repente ablatum est. His auditis, celerrimè nuncij Raennam repetunt, & ciuibus suis omnia explicant; de præhensumque; est ex diligenti collatione, eo tempore mentis stuporem sanctum Seuerum pertulisse; quo S. Geminianus migravit ad Dominum.

Vxor mors
tua cedit fi
lia in sarco
phago.

Filia beatissimi viri in etate iuuenili mortua est. Iam antè è viuis eius mater excesserat; volebantque eam in eius monumento reponere. Vt autem viderunt angustiorem esse loculum, quam qui vtriusque corpusculum capere posset; in cesti aiunt ad Seuerum episcopum; Quid pater sancte facturi sumus? Vidèsnè sarcophagi angustiam? Tum verò sanctus pontifex ad vxoris quondam suæ extinctum corpusculum conuersus; Quid mihi, inquit, molesta es mulier? Cur non das locum filia tuæ? Accipe, quod quòdam vtero gessisti; & noli esse tenax nimium locelli tui. Ad has beati viri voces tanta celeritate corpusculum illud in partem aliam secessit; vt vitali præditum spiritu, citius mouere se non potuerit; longumque filia spatium concessit.

Veniendum nunc est ad obitum sancti viri; & quemadmodum ex his seculi erumnis subtraçtus; ad illam supernæ patriæ beatitudinem commigrarit. Erat iam prouèctè ætatis multa canitie venerabilis; diemque obitus sui ex diuina reuelatione longè antè cognouerat. Itaque die quodam sanctissimum Missæ sacrificium offerens, transitum suum ex hoc mundo ad patriam caelestem, saluberrima sacramentorum caelestium perceptio.

ceptione communiuit; conuocatoque ad se totius vrbs clero & vtriusque sexus populo, iuxta Ecclesie morem, de integritate catholice fidei, de fraternâ charitate & dulcissima animorum consensione seruanda & colenda; pro data ipsi diuinitus sapientia, prolixum habuit ad eos sermonem. Eo absoluto, simpertitaque illis pace & benedictione, stola pontificali indutus; populi que moerentis frequentia vndique vallatus; suum sibi iubet aperiri sepulcrum. Quod cum illi fecissent, viuus in illud ingreditur; mira que autoritate inter coniugem & filiam medium se collocans, clara voce & vultu viuido vale vltimum dicit filijs suis, feliciter iam in Domino obdormiturus; marmor que imponi monumento iubet; sic que post fusas aliquandiu preces, sanctam animam suo reddit creatori, plenus & dierum & meritorum. Incidit eius obitus in ipsas Februarij Calendas.

Viuus ingreditur sepulcrum, & decedit.

In signum autem eximia sanctitatis, ad tumulum eius innumera, humanumque modum excedentia diuinitus eduntur miracula; e quibus vnum adscribemus, quod huius historiae author sua veritate factum asseuerat. Mulier quedam Rauennas siliolum habuit quotidiana febre immodice diuexata; cui vt celerior posset reformari salus; & dolores illi acres remitti; mater illi offerre decreuit Deo ad sepulcrum beatissimi Seueri. Cum igitur eo peruenisset vna cum filio & amicis, prostrauerunt se humiliter Deo sanctoque Seuero, attentius pro paruuli sanitate orantes; idque ad eum, vt spe bona incitatis; in templo in precibus pernoctare statuerent. Interim vero pre nimia defatigatione omnes somno correpti, pueri illius voce lachrymabili rursus excitantur. Ecce autem dum circumspiciunt, vident lampades prius extinctas luculenter ardere; eo que miraculo obstupefacti; gratias agunt Deo, & sancto eius confessori Seuero. Porro mater ex puero sciscitatur, quid ipsi accidisset. Tum ille coram omnibus dixit; Vidi ex hoc sepulcro progredientem senem quendam pontificali habitu indutum; niueis capillis decorum; vultu angelico admirabilem. Is vero me tetigit, & vehementer expaui; simul que morbus omnis confestim euauit. Quo tempore vir sanctus claruerit, author historiae dubium relinquit; sed Volaterranus Commentariorum Urbanorum Lib. 19. testis est eum sub Iouiniano principe; item que sanctum Geminianum Mutinensem episcopum, cuius est supra mentio habita, floruisse.

Puer curatur a febre.

PARS HISTORICA SERMONIS BEATI

PETRI DAMIANI DE SANCTO

Seuero episcopo.

V distis, fratres charissimi, ex beati Seueri, dum legeretur, historia, qualiter illum Deus de lanificij ergo dicio sustulit; quam mirabiliter illum non solum preter opinionem omnium ciuium, sed etiam sui, ad arcem Pontificatus elegit. Audistis, pauperculum hominem a Deo mundi diuitibus anteferi. Audistis, abiectum & humilem super potentatus nobilium cum gloria sublimari. Audistis Spiritum sanctum sapientes seculi contemptentem, simplicem hominem eligentem, ornatos vestibus trasuolantem; in panno sum & squalidum, quasi in amicum familiarem, & olim sibi notissimum, descendentem.

Alia Dei at que hominum iudicia.

Libet autem, dilectissimi, ad illud pulchrum spectaculum totos interiorum luminum radios diligenter expandere; & omnipotens Deus quam diu erso modo ab hominibus iudicet; in quantum mihi possibile est, studiosè pensare. Conueniunt vniuersi ciues ad oratorium; descendit Spiritus sanctus in columbae specie super populum congregatum. Multa inferius corda; vnus desuper inspector. Præstolantur isti, magnum aliquem ex diuitibus eligi; considerat ille, quis ex omnibus maximè valeat diues virtutibus inueniri. Isti apud se præferunt eruditam linguam, luculentum sermonem; ille autem animum simplicem & cordis humilis puritatem. Hinc populus visu plebeios præterit, ad primates vero, quis eorum maximè eligatur, attendit; indè autem excelsus Dominus humilia respicit; & alta à longè cognoscit. Hinc multi sibi metipsis illud sacrae dignitatis culmen exoptant; & garrulo silentio intra conscientiam clamant; O si columbaveniat super me, si Deus eligat me. Putas ego ero electus? Putas mihi dabitur Episcopatus? Indè aut ille scrutatur renes & corda, qui sinxit singulatim corda eorum; qui

Psal. 137.

Psal. 7. 32.

Yyy 4 intel.

intelligit omnia opera eorum. Et quidem aderant ibi multi, utpotè in egregia ciuitate, alij quidem frementium equorum glomeratis gressibus incedere soliti, alij claris natalium titulis insigniti; alij preciosarum vestium nitore cōspicui; alij crebris obsequentium militum cuneis constipati; alij omnibus his mundi muneribus multipliciter pręditij; alij alijs rebus pro sua possibilitate dotati. Sed omnipotēs Deus, qui corda hominum subtiliter intendebat, quod olim per Prophetam dixerat, sine aliquo vocis strepitu iterum repetebat. Super quem requiescet Spiritus meus, nisi super humilem, & quietum,

Esa. 66.

& trementem sermones meos? Videbat populus in aperto loco columbam calitūs expectantem. Adspiciebat illa Seuerum pauperculum, post ianuam latitantem. Qui enim se hominibus abscondebat; diuinę maiestatis intuitum declinare non poterat. Quid est hoc, beate Seuer, tam pauper, tam diues, tam humilis, tam sublimis, tam pannosus, tam

Latere nititur S. Seuerus, sed non potest.

gloriosus, apud iudicia humana deiectus; ex diuina prouidentia inuisibiliter sublimatus? Cur te abscondere niteris; qui ad hoc prouideris, ut ad virtutis exemplum omnium oculis proponaris? Cur vultus hominum erubescis; qui diuinę maiestatis conspectu prę omnibus placuisti? Videlicet idcirco absconderis, ut videas, & non videaris; videas scilicet columbam pro admiratione; non videaris autem pro vestium foeditate.

Matt. 5.

Agè iam manifestare in publicum? procede ad medium; & Christianę familię suscipe villicatum. Exeat margarita de sterquilinio; ut in summi regis fulgeat ornamento. Non lateat vltimius lucerna sub modio; sed super candelabrum posita, omnes qui in domo sunt, splendoris sui luce perfundat. Pasce igitur Dominicum gregem; & super ouile Christi curam exhibe pastorem. Tibi Christus ecclesiam suam committere iam decreuit; quam inestimabili sui sanguinis precio comparauit. Suscipe egregię administrationis officium; ut de commissi talenti fœnore auctum referas lucrum. Nec expauescas ignorantiam literarum; non dubites de incompertorum enormitate sermonum; quia ille, qui promouet te, sine legendi labore instruet te; qui tibi doctrinam committit officium; docendi etiam suggeret incrementum. Summum quippe est verbum; quod tibi seminandi verbi exhibet ministerium. Hoc Verbum tibi, tuisque similibus per semetipsum dicit; Cùm steteritis ante reges, &c. Et iterum Non vos estis qui loquimini;

Matt. 10.

Ibidem.

Columba in sidet capiti eius.

sed Spiritus Patris vestri; qui loquitur in vobis.

Quid plura? Tandem venit columba; & mirantibus cunctis, dilectum sibi caput inuisit. Et certè iam olim in eius pectore inuisibiliter erat; in cuius nunc verticem corporaliter descendebat. Sed quid iam fugitiuus Dei faceret? Quò se verteret? Quod sibi latibulum tutius inueniret? A conspectu omnium fugit; valuas opposuit; ad videndum sibi solas postium rimulas dereliquit. Sed qui humanos ad spectus auertere potuit; columbini acumen intuitus non euasit. Videt se deprehensum; conqueritur intra se; nil sibi profuisse confugium. Veruntamen adhuc suspicatur deceptam errare columbam; nec posse in tanta hominum multitudine certam eligendi notare personam. Tertio igitur ad se volitantem agitatibus manibus repulit; & sic in nomine sanctissimę Trinitatis benedictionem suę consecrationis accepit.

Oleum sanctę vnctionis ritu Ecclesiastico, quolinium tur manus.

O nouum & inauditum promotionis ordinem. O admirabilem egregij Pontificis dignitatem. Nam quid aliud fuit, in caput beatissimi viri columbam tertia vice descendere; nisi patenter illum in Patris, & Filij, & Spiritus sancti nomine consecrare? Et quid aliud fuit, eandem columbam à se exturbando, manibus tangere; nisi ex Ecclesiasticę institutionis ordine, in ipsis manibus oleum sanctę vnctionis accipere? Nam quòd columba in sanctissimi viri caput illapsa descendit; officium manūs impositionis impleuit. Quòd autem sacris se manibus tangi permisit; ipsas manus sancti Spiritus vnctione signauit.

Suscepto igitur Pontificatus officio; beatus ille Seuerus, non magis ex ordine Ecclesiasticę dignitatis ascendit, quàm in arcem quoque summę sanctitatis excreuit.

SANCTI